

rigtigt, at det at satse på udbud og udliciteringer gør, at man er nødt til at kontrollere, om ydelserne bliver leveret, og at man bliver nødt til at kræve dokumentation? Det vil sige, at man bliver nødt til at kræve mere bureaukrati, og hvis man så vil forsøge at skabe en slags lighed mellem de offentlige institutioner og de private, som konkurrerer på et frit marked, vil det føre til mere bureaukrati og dermed også til dårligere vilkår for de ansatte.

(Kort bemærkning).

Helle Thorning-Schmidt (S):

Jeg mener, at der er meget heldige eksempler på udlicitering og frit valg-ordninger, men der er også meget uheldige eksempler. Jeg vil mene, at det er op til kommunerne at bestemme, hvornår det er en god idé. Man har folkevalgte kommunalbestyrelser, som kan tage stilling til det her. Vi skal ikke blande os i, at en kommunalbestyrelse vælger at udlægge noget gartnerarbejde til en privat udbyder, hvis det er det, som tjener borgerne bedst i den kommune, og det, der sikrer, at de får mest ud af skattepengene.

Så nej, vi har ikke nogen ideologisk holdning til det her. Vi mener, at kommunerne fuldt ud er i stand til selv at vurdere, hvilke opgaver der skal lægges ud, hvor mange penge de vil bruge på bureaukrati, og hvordan det fungerer bedst. Vi mener ikke, at det er beslutninger, der skal tages fra Christiansborg. Det må være op til de folkevalgte ude i kommunerne.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Vi går videre med Dansk Folkepartis ordfører, fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

I Dansk Folkeparti har vi brugt en stor del af dette forår på at drage ud i landet og høre, hvad der ligger danskerne på sinde. Vi vil ved selvsyn se, hvordan det står til i vores offentlige sektor. Sammen med hr. Kristian Thulesen Dahl har jeg besøgt plejehjem, plejecentre, hospitaler og væresteder og mange, mange andre ting for at se, hvordan det forholder sig med den danske velfærd i praksis, og for at høre, hvad vi kan gøre bedre. Det har ikke været os, der sådan kom med svarene, som politikere har for vane, men vi har valgt at lytte til folk.

Besøgene har været utrolig lærerige, meget spændende og også meget, meget gribende. Det er lærerigt at høre fra personale, ledere, brugere,

beboere og patienter, hvordan de oplever deres hverdag og deres vilkår. Det er spændende, fordi vi har oplevet velfungerende steder, hvor engagement og livsglæde blomstrer, og gribende, fordi vi alle steder har mødt engagerede mennesker, som har gjort det til en livsopgave at hjælpe vores svageste medborgere, og det er, uden at der egentlig bliver gjort særlig meget for at belønne dem.

Kl. 11.05

Overalt har personale, brugere og beboere taget imod os med åbne arme, overalt er vi blevet lukket gæstfrit ind i medarbejdernes hverdag og i beboernes private hjem. Jeg har mødt unge ansatte, som finder stor inspiration i at arbejde med ældre mennesker, og som ikke kunne forestille sig at gå igennem dagen uden at sludre lidt med de ældre, heller ikke selv om opgaverne faktisk hele tiden står i kø. Jeg har mødt personale på psykiatriske institutioner, som elsker deres job, selv om de må opleve at blive fysisk angrebet af deres psykisk syge eller demente patienter. Jeg har oplevet erfarne ledere, som kender deres afdeling eller institution til bunds, og som kæmper for at tiltrække personale til de mange livsvigtige og nødvendige opgaver.

For hvordan er det nu lige, vi belønner de unge mennesker, som vælger SOSU-uddannelsen i stedet for at gå i gymnasiet ligesom alle de andre? Hvordan belønner samfundet den medarbejder, som igen og igen bliver korporligt overfaldet af ulykkelige, psykisk dårlige patienter? Hvordan belønner samfundet den medarbejder, som nat efter nat er alene på arbejdet med ansvaret for alt for mange svagelige beboere? Ja, man får sådan en startløn på omkring 18.000 kr. og en lederløn efter årtiers erfaring på ca. 10.000 kr. mere. Og så med den her mærkat, hvor der står lavstatus, med en sønderlemmende kritik af de få steder, hvor alt går galt, og med en ligegyldighed over for de mange ansvarlige og engagerede steder.

Det vil Dansk Folkeparti ikke acceptere, og det vil vi have lavet om på. De lavest lønnede i den offentlige sektor skal have en bedre løn, der i højere grad modsvarer det store stykke arbejde, de udfører for samfundets svageste. Vi skal have højet respekten for det at have med mennesker at gøre, og vi skal have gjort karrieremulighederne bedre, så vores unge mennesker kan se en faglig udvikling og en udfordring i deres arbejdsliv. Det er Dansk Folkepartis holdning, og der skal ikke herske tvivl om, at vi er parate til at